

den nugældende Lovs Adgang til at dispensere bevares, og Dispensation vil saaledes kunne meddeles, for saa vidt angaar Skibsførerbeviset og Maskinistbeviserne. Dispensation vil iøvrigt kunne meddeles i omtrent tilsvarende Tilfælde som efter den nugældende Lov, saaledes overalt for Aldersbetingelsens Vedkommende og for de mindre Bevisers Vedkommende for den statsborgerlige Betingelse.

Den Adgang til Dispensation, der indrømmes ved Paragraffens 3die Stykke, er ganske svarende til den Dispensationsret, som nu haves efter Sønæringslovens § 18, 2det Stykke, idet Udvalget maatte anse det for nødvendigt at bibeholde Administrationens Ret til efter Omstændighederne at kunne tilstaa Afgivelser.

Derimod er Bestemmelsen i Paragraffens 2det Stykke ny. Da det i Praksis har vist sig, at Bestemmelserne om Maskinbetjeningen i Dampfartøjer vanskelig kunne overholdes i forskellige Tilfælde, hvor saadanne Fartøjer gaa i Fart paa Aaer, Kanaler og Indsøer, har man anset det for rettest at aabne Adgang til i saa Henseende at kunne dispensere fra de paagældende Bestemmelser.

Ligesom Tilfældet er efter den nugældende Sønæringslov, vil der ejheller efter Udkastet — naar bortses fra Bestemmelsen i Paragraffens 2det Stykke — kunne meddeles Dispensationer, for saa vidt angaar de forskellige Farts- og Tonnagegrænser, og ejheller for saa vidt angaar Bestemmelserne om Antallet af Befalingsmænd.

#### § 27.

Paragraffens 1ste Stykke svarer til den nugældende Sønæringslovs § 4 sidste Stykke og § 8 sidste Stykke.

Under Udvalgets Forhandlinger blev rejst Spørgsmaal om, hvorvidt det burde fastslaas, at Sønæringslovens Bestemmelser ogsaa skulle overholdes ved Paamønstringer i Udlandet, og der blev henvist til, at dette nu ofte ikke er Tilfældet, og at Overtrædelser i saa Henseende tidt ere vanskelige at ramme. Om Forstaaelse af de fornævnte Bestemmelser i den nugældende Sønæringslovs § 4, sidste Stykke, og § 8, sidste Stykke, har — saa vidt Udvalget bekendt — hersket nogen Tvivl, men det maa dog anses for ret utvivlsomt, at de indeholde Hjemmel til at gøre Strafansvar gældende i Tilfælde, hvor dansk Skib sejler i udenlandsk Fart med et utilstrækkeligt Antal Befalingsmænd.

Udvalget har vel maattet erkende, at

der kan forekomme Tilfælde, hvor Sønæringslovens Bestemmelser vanskelig kunne overholdes ved Paamønstringer i Udlandet, og at Loven saaledes vilde kunne lægge Skibsfarten alvorlige Hindringer i Vejen i Tilfælde, hvor der i fremmede Havne ikke vil kunne skaffes kvalificerede danske Befalingsmænd. Paa den anden Side er man fuldt ud indforstaaet med, at Strafansvar bør gøres gældende, naar der paa Farter i udenlandske Farvande begaas forsætligge Overtrædelser af Sønæringsloven, idet dog bemærkes, at der kan tænkes Nødsituationer, hvor det maa anses for ugørligt at kræve Sønæringsloven overholdt og irrationelt at paalægge Strafansvar. Aktionsmyndigheden i saadanne Sager bør derfor udøves med nogen Varsomhed, og særligt Kendskab til de forskellige Forhold Søfarten vedrørende maa anses for paakrævet. Udvalget vilde derfor anse det for formaalstjenligt, om Aktionsmyndigheden i saadanne Sager kunde overlades til Ministeriet for Handel og Søfart.

Paragraffens 2det og 3die Stykke svare til den nugældende Sønæringslovs § 23, 1ste og 2det Stykke. Man fandt det rettest at forhøje Bødesatserne, ligesom det synes naturligt, at Bødernes Størrelse i nogen Grad bør rette sig efter den økonomiske Fordel, der kan være indvunden ved Overtrædelser.

#### § 28.

Bestemmelsen svarer til den nugældende Sønæringslovs § 24.

Det er Udvalget bekendt, at der i enkelte Byer endnu bestaar Skipperlav, der ere anerkendte i Henhold til Loven om Sønæringen af 19. Februar 1861, og Bestemmelsen maatte derfor efter Udvalgets Skøn optages uforandret fra den nugældende Lov.

#### § 29.

Bestemmelsen svarer til den nugældende Sønæringslovs § 25.

#### § 30.

De tilsvarende Bestemmelser findes i den nugældende Sønæringslovs § 19.

Definitionen af „udvidet Kystfart“, af „indskrænket Fart“, af „Udvandrerkskib“, af „Fiskerfartøj“, af „Lystfartøj“ og af „Vandlinielængde“ ere tidligere omtalte, og Definitionen af „Fart paa fremmede Verdensdele“ og af „Tons“ ere overensstemmende med den nugældende Lov.

Med Hensyn til de Definitioner, der ikke findes i den nugældende Sønæringslov,